

Petr Hájek: NEJSME JAKO ONI. JDOU NÁM PO KRKU. Skandalizují, vypínají, cenzurují. Smějí se právu. Pravdu jen „freudovským“ omylem. Nepodvolení se nevzdají. Zastřelit se? Jak kdo. Dopis na rozloučenou

- CZ24 News | 23. května 2022

ČESKO: PETR HÁJEK si vzpomněl na dobu, kdy Protiproud začínal a ještě nemusel být v bunkru a také na dopisy v rámci někdejší Tea Party – a přináší jeden, který dostal od ženy ze západní Ukrajiny jako memento pro nepodvolené

S velkým zájmem sleduji diskuse a různé příspěvky našich čtenářů na Telegramu ([Protiproud oficiální – diskuze](#)). Nijak do toho nezasahuji, nesnažím se debatu „moderovat“ (aniž kdo jiný z redakce), je pro mě především „studnicí inspirace“, jak se okřídleně říkalo, když ještě inspirace nebyla podezřelá či přímo zakázaná. Dnes už jsou ve veřejném (povoleném) prostoru k dispozici pouze hotové pravdy, o nichž se nejen nediskutuje, ale (pokud člověk nechce přijít o zaměstnání či rovnou skončit v base) které je povinen přijímat a s nadšením hlásat – pokud možno s modrožlutou vlajčkou či mávátkem.

Chechtáme se občasným „výpadkům propagandy“ – naprosto stejně jako „za totáče“, které ovšem (alespoň v posledních dvou dekadách existence „reálného socialismu“) už ani nebyly „výpadky“, spíše přípravou převratu zvaného perestrojka, jemuž ovšem naši tehdejší vládcí ne a ne porozumět. Nedávno jsem si pustil slavný Jakešův projev na Červeném hrádku, a byl jsem skoro šokován. Tento nepochybně spíše komický poslední generální tajemník státostrany – kromě legendárního „křlu v plotě“ a „hodné holky Zagorky, co pobírá už tři roky za sebou 600 tisíc (při převodu do dnešních mezd a cen bychom to museli vynásobit zhruba 12x) – vlastně mluvil docela racionálně.

Chtělo to jen jistý odstup. Skoro zděšeně jsem jen taktak zabránil povzdechu: Co bychom dnes dali za tehdejší nesvobodu a brežněvovskou „omezenou státní suverenitu“ (ve srovnání s bruselskou „sdílenou“). Stejně tak plně zatím nedoceníme nedávné freudovské „uřeknutí“ Bushe mladšího o jeho „brutální a neospravedlnitelné invazi do Iráku (eehhm... chci říci na Ukrajinu)“, nebo obdobný výrok našeho premiéra Fialy, že „svoboda slova u nás nehrozí“. Sítí cenzury tyto „sebeudavačské“ přešlapy proniknou jen díky existenci internetu, který se ještě totalitní moci nepodařilo dokonale spoutat cenzurou, zákazy a vypínáním svobodných informací a názorů – ale už to dlouho trvat nebude.

Život v bunkru

Při posledním čtení debaty na Telegramu jsem si vzpomněl na deset roků naší přítomnosti v českém mediálním prostoru. Přesněji řečeno na vášnivé diskuse před spuštěním PP v březnu roku 2013, kdy jsem proti většině kolegů obhajoval „skandální novinku“, že pod články neumožníme čtenářské diskuse (tedy přesně to, co nyní probíhá odděleně na Telegramu). Nikdy jsem toho rozhodnutí nelitoval. Ti, kdo chtějí reagovat, nám píšou pozoruhodné dopisy na redakční mail – a my je předáváme autorům, nebo na ně reagují já, či někdo z redakce. Ale neotevřeli jsme tak prostor pro exhibice

psychopatů, s nimiž si v té době nikdo nevěděl rady.

Dnes už jsou normální čtenáři daleko poučenější – a umějí s „destruktory“ sami skvěle zacházet. Většinou je prostě ignorují, nebo jen ironicky komentují – ale nehádají s nimi. Na rozdíl od režimních médií či sociálních sítí nikoho „nebanujeme“. Ostatně ocitli jsme se na Telegramu pouze proto, že Protiproud vypnula firma NIC.cz na pokyn Fialovy vlády a tajných služeb (ty to nakonec i přiznaly, Fiala čelící trestnímu oznámení k témuž odvalu nenašel). Než jsme „migrovali“ na zahraniční adresu a vybudovali mohutné obranné zdi proti lavinám hackerských útoků, stal se nám Telegram jedinou možností, jak se alespoň trochu bránit této bezpříkladné cenzuře a porušení všech platných právních norem (čehož si byli vládní útočníci vědomi).

Pod dohledem

V rekordním čase jsme za nemalých nákladů vybudovali „bunkr“ a začali z něho opět „vysílat“ – především díky obrovské solidaritě a významné finanční pomoci mnoha „bezejmenných“ spolubojovníků. Jména sice mají, ale – jak jsem zde již několikrát poznamenal – raději jim ani jmenovitě nechceme poděkovat (pokud si to přímo nevyžádají – například jako potvrzení o daru kvůli daním).

Cokoli od nás odchází je pod intenzivní kontrolu a dohledem Rakušanových a Fialových tajných – ať už těch přímo zaměstnaných v současné StB, nebo jejich „dobrovolných spolupracovníků“. To bude po dalším převratu zase výmluv a zpochybňování „závazků“ a podpisů!

Prostě jsme téměř doslova přešli do „podzemí“ a ochrana našich spolubojovníků je pro nás zcela zásadní věcí. Ukazuje se, že je vás mnohem více, než jsme v „klidných časech“ tušili. Za situace, kdy stále ještě nemáme možnost umísťovat inzerci (jedna odvážná zahraniční agentura je s námi již ve spojení, ale „ajtáci“ pro ni teprve připravují úplně nové bezpečné prostředí), jsou příspěvky nepodvolených „na rekonstrukci a provoz“ alfou a omegou naší společné existence.

Připravujeme při té příležitosti také další rozvoj webu, abychom byli schopni přinášet i vlastní přenosy a videa, která nám Youtube či některý z dalších „podvolených“ okamžitě nesmaže. Stojí to dost sil a prostředků, ale nepřestávající podpora nám k tomu dává křídla. Díky! Doufám, že se s mnohými z vás v budoucnu budu mít možnost osobně setkat – a ne jen proto, abych vám potřásl rukou. Je docela pravděpodobné, že brzy půjde o víc.

Tea Party

Před pár lety, když jsme se ještě nemuseli tolik skrývat, jsem tady „provozoval“ taková nedělní setkání nad některými z nejpodstatnějších dopisů – pamětníci si to možná ještě vybaví. Tehdy teprve nastupovala totalita, která nabrala sílu s covidismem a vakcinační diktaturou, na něž nyní v ještě daleko brutálnější podobě navázala ukrajinská lež předstírající, že není válkou Západu s Ruskem (přičemž covidismus se opět brzy vrátí – ještě horší než před tím). Je vcelku vedlejší, jestli mu budou říkat Opičí neštovice, nebo nějak úplně jinak – podle toho, co (slovy doktorky Pekové) „vylétne z jeskyně“ tajných laboratoří. Pouze je už málo pravděpodobné, že půjde o ty umístěné Američany na ukrajinském území podél ruských hranic.

Říkal jsem těm setkáním skrze dopisy a odpovědi Tea Party – podle čajových „dýchánek“, které předznamenali vzpouru amerických kolonistů za suverenitu a nezávislost. Mnozí se tehdy domnívali, že jde o zárodek nějakého politického hnutí (stejně si totiž říkali předtrumpovští američtí vlastenci, kteří již vnímali, co se na ně od globalistických revolucionářů valí za hrůzy). Tak to ale nebylo – a proto jsem po čase s Tea Party také skončil, abychom nevzbuzovali dojem, že se chystáme k

nemožnému. Byli jsme a chceme být především tribunou svobodných informací a názorů – jež jsou pro jakoukoli akci odporu nezbytným předpokladem. Otevřeně se přitom už v názvu hlásíme ke kontrarevoluci. Když jsme začínali, někteří to pokládali za přehnané: dnes už tomu rozumějí lépe.

Zastřelit se? Jak kdo

Tím se znovu vracím k Protiproudu na Telegramu a diskusích tam vedených. Dnes mě zaujala jedna z nich: Kdosi pod značkou Ales reagoval na jeden článek takto:

„Vydal tento kanál někdy nějakou pozitivní zprávu? Číst jen PROTIPROUD, tak se rovnou můžu jít zastřelit.“

Na to mu odpověděl jiný čtenář skrytý pod značkou Ptavel: „PROTIPROUD sděluje krutou realitu, kdo ji neunes, tak raději ať žádné zprávy nesleduje nebo podstoupí lobotomii. Ale kdo se nezajímá o to, co se kolem něho děje, tak se sám stává objektem manipulace. Tak si vyber.“

A čtenářka Dagmar Kr. k tomu poznamenala: „To je tvrdá realita. Nesmíte číst jen jeden kanál. Můžete to porovnávat třeba s ČT :-“

Vůbec to nebagatelizuji. Naopak tom u rozumím – a ten „střelec“ není rozhodně jediný, kdo by na Protiproudu uvítal něco, co vnímá jako „pozitivní“. Jen nějak nevím, co to v současné realitě je. Kalendářové historky o báječných „domorodcích“, kteří nejen poctivě chodí na všechny žlutomodré manifestace sounáležitosti s vládní migrační propagandou, ale také u sebe ubytovali nejméně jednu rodinu „uprchlíků“ (pokud možno s parkovacím místem pro jejich mercedes)?

Nebo spíše zamyšlení nad překvapivým „doznáním“ takového profesora Knížáka, „kovaného Babišobijce“, který si najednou není jist, zda za bývalého premiéra opravdu nebylo líp? A to proto, že v tramvaji vyslechl hovor skupinky dětí, který se stočil na Ukrajinu, načež kdosi z nich potichu poznamenal, že „o Ukrajině se smíme bavit jen doma, nikoli na veřejnosti“, takže pochopil, že za Fialy „je to zase tady“ jako za dob od Gottwalda do Jakeše?

Dopis „na rozloučenou“

Zastřelit se? Určitě ne. Ale vnímat, kam se to všechno řítí, určitě ano. Tedy pokud chceme vůbec něco udělat proti tomu, aby se to do té propasti nezřítilo – i s námi. Nejsme nestranní pozorovatelé svých vlastních osudů – s hlavou v písku, když je to nepříjemné. Pokud nechceme jednou napsat svým dětem a vnukům zoufalý dopis, který jsme dostali z ověřeného zdroje od jedné paní ze západní Ukrajiny. Pro vzpomínku na Tea Party jako dělaný:

Ztratili jsme Ukrajinu. A není to vina Putina. A mohou za to naši rusofobové. Můžeme si za to sami. Byli jsme to my, Ukrajinci z Poltavy, Čerkasy, Kyjeva, Chmelnického, Žytomyru, Černigova z celé střední Ukrajiny, kdo umožnil těm idiotům z Galychu zavést své nacistické řády nad celou Ukrajinou. Vzpomeňte si, Ukrajinci! Vzpomeňte si, jak jsme je nechali, když během státních svátků zpívali banderovské písně, jak se s nimi smáli vtipům na „Moskviče“, přivírali jsme oči nad jejich mandlováním ukrajinského jazyka.

Bylo nám lhostejné, že se v jejich městech a vesnicích zřizovaly pomníky těm, kteří ve druhé světové válce stříleli do zad našim dědům. Pak „náhodou“ začali na svá setkání přinášet portréty Bandery a Šukevyče. A pak už otevřeně pochodovat, nejprve ve svých, a pak v našich městech s vlajkami SS a s nacistickými hesly. Přimhouřili jsme oči: „No, mají svou historii, musíte pochopit ...“.

A pak se ty JEJICH pomníky se začaly objevovat i u nás... Říkali nám „šidňakové“, celému

jihovýchodu - “otroci”, a “potomci stalinských katsapů” a horníkům „banda banditů“. A my je jen přátelsky je poplácali po rameni: “Nojo , ale taky jsou to normální lidi... ”

Byli jsme to my, kdo je pustil do Kyjeva. A Kyjev, Kyjev! Už jen tiše jsme sledovali hostující Haličany a studenty ZU pochodující s pochodněmi na počest Banderových narozenin po Kresčatiku. A tyto pochody byly rok od roku stále početnější. Přepsali celou naši historii. Naši předkové se podle tohoto příběhu stali bezcennými „poturakamy ruského impéria“ a jejich spolupracovníci, raguli a nonentity, novými hrdiny Ukrajiny. Taky jsme jim to zbaštili.

Když v Kyjevě na Majdanu začali bít lidi v metru za to, že mluvili rusky (a to v rusky mluvícím KYJEVU), rusky mluvící obyvatelé Kyjeva byli přesto stále ještě shovívaví: „Jsou to děti“, dovádějí, jsou proti Janukovyčovi.“

Podělali a zničili celé centrum Kyjeva - protože my jsme mlčeli. Nyní dostáváme odpověď. Za naši lhostejnost, za naši zbabělost a za naši hloupost - ztratili jsme Ukrajinu. Už nikdy nebude. Nejen v jejích bývalých hranicích. LIDÉ P O M E N I L I S ! Pohár trpělivosti na jihovýchodě byl plný a přetekl. Ukrajina se pro ně ukázala jako zlá macecha s knírkem pod nosem a nacistickou svastikou na rukávě.

Ne, nemám jediný argument proti Rusům. Proti jejich spravedlivé nenávisti k této šílené Ukrajině.

(PS: Nesmíte nikde uvést moje jméno. Stálo by mě to život. A nejen mě.)

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)